

РЕПУБЛИКА СРБИЈА
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
II-5 У. 3365/19
23.12.2021. године
Б Е О Г Р А Д

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Драгана Јовановића, председника већа, Сандре Пауновић и Наташе Коцић Филиповић, чланова већа, са судским саветником Иваном Милосављевић, као записничарем, одлучујући по тужби тужиоца ..., ... из ..., ул. ... бр. ..., ради поништаја решења туженог органа Општинског већа општине Куршумлија, број II-02-5/2019-17 од 08.02.2019. године, кога заступа законски заступник Правобранилаштво општине Куршумлија, у предмету локалне комуналне таксе, у нејавној седници већа, одржаној дана 23.12.2021. године, донео је

П Р Е С У Д У

I Тужба **СЕ УВАЖАВА, ПОНИШТАВА** решење Општинског већа општине Куршумлија, број II-02-5/2019-17 од 08.02.2019. године и предмет враћа надлежном органу на поновно одлучивање.

II ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужени орган Општинско веће општине Куршумлија, да тужиоцу ..., ..., ул. ... бр. ..., надокнади трошкове управног спора у износу од 2.290,00 динара у року од 15 дана од дана пријема пресуде.

О б р а з л о ж е њ е

Оспореним решењем, донетим у извршењу пресуде Управног суда II-4 У. 10633/16 од 06.12.2018. године, одбијена је, као неоснована, жалба тужиоца изјављена против решења Општине Куршумлија - Општинске управе – Одељења за локалну пореску администрацију, буџет и финансије, број III-03-434-100 од 18.05.2016. године. Наведеним ожалбеним решењем од 18.05.2016. године, донетим у поступку по службеној дужности, између осталог, тужиоцу је као обвезнику утврђена локална комунална такса за 2016. годину, за коришћење простора на јавним површинама или испред пословних просторија у пословне сврхе, за постављене, као и постављене нове кабловске мреже по метру дужином, дужина подземног и надземног оптичког ТТ кабла на територији Општине Куршумлија, 73.412 метара, за период од 01.01.2016. до 31.12.2016.

године, у месечном износу од 513.884,00 динара, односно у укупном износу од 6.166.608,00 динара, с тим што је утврђени износ локалне комуналне таксе обвезник дужан да плаћа месечно до 15. у текућем месецу и да је доспеле, а неизмирене обавезе порески обвезник дужан да уплати у року од 15 дана од дана достављања овог решења.

Тужилац је Управном суду дана 01.03.2019. године, поднео тужбу у којој је оспорио законитост решења туженог органа из законом прописаних разлога. Наводи да су у спроведеном поступку погрешно примењене одредбе Закона о финансирању локалне самоуправе, с обзиром да се према одредби члана 15. став 1. тачка 9. наведеног закона, предметна такса може увести за коришћење простора на јавним површинама, а не испод јавних површина. Истиче да му у спроведеном поступку није могла бити утврђена обавеза плаћања локалне комуналне таксе по наведеном основу, с обзиром да се подземни водови налазе испод површине земљишта, док је надземна мрежа део ваздушног простора, због чега не заузимају јавну површину и не налазе се на јавној површини. Указује да цела Општина Димитровград територијално није јавна површина, као и да се под термином "испред пословних просторија", може сматрати само простор који друштво користи испред свог пословног простора. Указује на мишљење Министарства финансија Републике Србије, број: 011-00-00765/2016-03 од 24.08.2016. године, према коме се под јавном површином не може сматрати простор изнад или испод површине земље, односно површина за коју је предвиђено утврђивање јавног интереса у складу са посебним законом (улице, тргови, паркови). Тужилац се позива и на одлуке Уставног суда IУо-103/2015 од 09.11.2017. године и IУо-90/2017 од 05.07.2018. године. Предлаже да Суд уважи тужбу, поништи оспорено решење и ожалбено решење, а тужени орган обавезе да му накнади трошкове управног спора, за судске таксе за тужбу и одлуку.

Законски заступник туженог органа је у одговору на тужбу остао при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења, предлажући да суд тужбу одбије.

Испитујући законитост оспореног решења у границама захтева из тужбе, у смислу одредбе члана 41. став 1. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС", бр. 111/09), Управни суд је, оценом навода тужбе, одговора на тужбу и списка предмета, нашао да је тужба основана.

Одредбом члана 6. тачка 3) Закона о финансирању локалне самоуправе ("Службени гласник РС", број 62/06...95/15), прописано је да јединице локалне самоуправе припадају изворни приходи остварени на њеној територији, и то: локалне комуналне таксе. Одредбом члана 7. истог Закона, одређено је да стопе изворних прихода, као и начин и мерила за одређивање висине локалних такси и накнада утврђује скупштина јединице локалне самоуправе својом одлуком, у складу са законом. Одредбом члана 11. став 1. истог Закона, прописано је да Скупштина јединице локалне самоуправе може уводити локалне комуналне таксе за коришћење права, предмета и услуга. Одредбом члана 15. тачка 9) истог Закона, прописано је да се локалне комуналне таксе могу уводити за коришћење простора на јавним површинама или испред пословних просторија у пословне сврхе, осим ради продаје штампе, књига и других публикација, производа старих и уметничких заната и домаће радиности.

Одредбом члана 9. тачка 4. Одлуке о локалним комуналним таксама

(“Службени лист општине Куршумлија”, бр. 26/15), прописано је да се локалне комуналне таксе уводе за коришћење простора на јавним површинама или испред пословних просторија у пословне сврхе, осим ради продаје штампе, књига и других публикација, производа старих и уметничких заната и домаће радиности.

Одредбом члана 2. тачка 6) Закона о планирању и изградњи (“Службени гласник РС”, број 72/09...145/14), прописано је да поједини изрази употребљени у овом закону имају следеће значење: површина јавне намене јесте простор одређен планским документом за уређење или изградњу објекта јавне намене или јавних површина за које је предвиђено утврђивање јавног интереса у складу са посебним законом (улице, тргови, паркови и др).

Према разлозима датим у образложењу оспореног решења, тужени орган је оспореним решењем одбио жалбу тужиоца, јер је нашао да је правилно одлучио првостепени орган када је ожалбеним решењем од 18.05.2016. године, тужиоцу утврдио локалну комуналну таксу за 2016. годину, за коришћење простора на јавним површинама или испред пословних просторија у пословне сврхе, за постављене, као и постављене нове кабловске мреже по метру дужном, дужина подземног и надземног оптичког ТТ кабла на територији Општине Куршумлија, 73.412 метара, за период од 01.01.2016. до 31.12.2016. године, у месечном износу од 513.884,00 динара, односно у укупном износу од 6.166.608,00 динара. Ово с разлога, јер је сходно члану 15. Тачка 9. тада важећих одредби Закона о финансирању локалне самоуправе и члана 9. тачка 4. важеће Одлуке о локалним комуналним таксама, а према Тарифном броју 4. став 1. алинеја 9. исте одлуке, таксеном обвезнику утврђена локална комунална такса из разлога постављања подземног и надземног оптичког ТТ кабла на територији општине Куршумлија, у дужини трасе од 73.412,00 метара.

По оцени Суда, неспорно је да тужилац има напред наведене подземне и надземне инсталације оптичког ТТ кабла и да је за коришћење простора на јавним површинама, сагласно одредби члана 15. тачка 9. Закона о финансирању локалне самоуправе и члана 9. тачка 4) Одлуке о локалним комуналним таксама, на идентичан начин прописана обавеза плаћања локалне комуналне таксе, те да је, према Тарифном бр. 4 тачка 9. исте Одлуке, за ову врсту локалне комуналне таксе – линијске инфраструктурне објекте, прописана такса од 7,00 динара по метру дужном. Код оваквог стања ствари, Суд налази да је првостепени орган пропустио да наведе разлоге, а то не чини ни тужени орган у оспореном решењу, због којих тужиоцу поред локалне комуналне таксе за коришћење простора на јавним површинама одређује таксу за коришћење простора изнад те површине. Чињеница да је комунална такса у овом случају утврђена због постојања таквог тарифног броја у наведеној Одлуци о локалним комуналним таксама, сама за себе није довољан разлог, код наведених одредаба члана 15. тачка 9. Закона о финансирању локалне самоуправе и члана 9. тачка 4) Одлуке о локалним комуналним таксама, да се локалне комуналне таксе могу уводити за коришћење простора на јавним површинама или испред пословних просторија у пословне сврхе, осим ради продаје штампе, књига и других публикација, производа старих и уметничких заната и домаће радиности. Са наведеног, суд налази да образложење оспореног решења не садржи разлоге који с обзиром на утврђено чињенично стање упућују на одлуку каква је донета у диспозитиву, с тим што је тужени пропустио да се у образложењу оспореног решења позове и на правни пропис –

процесни закон на основу кога је одлучио као у диспозитиву оспореног решења, па је, оваквим поступањем тужени орган учинио битне повреде правила поступка прописане одредбом члана 199. став 2. Закона о општем управном поступку („Службени лист СРЈ“ број 33/97 и 31/01 и „Службени гласник РС“, број 30/10).

Суд је овај спор решио без одржавања јавне расправе, у смислу одредбе члана 33. став 2. Закона о управним споровима, којом је прописано да Суд решава без одржавања усмене расправе, само ако је предмет спора такав да очигледно не изискује непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, или ако странке на то изричито пристају, будући да је због наведене повреде правила поступка оспорени акт незаконит, а што је овај суд могао да цени на основу стања списка предмета, без одржавања јавне расправе, при чему је одлука Суда у предметној правној ствари заснована на утврђеном постојању повреда правила поступка од стране туженог органа, које ће бити отклоњене у поновном поступку одлучивања.

Са изнетих разлога, налазећи да је оспореним решењем повређен закон на штету тужиоца, Управни суд је, применом одредбе чл. 42. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у ставу I диспозитива ове пресуде. У извршењу ове пресуде тужени орган је дужан да донесе ново и на закону засновано решење, придржавајући се примедба Суда изнетих у пресуди, у року и на начин прописан одредбом чл. 69. став 2. Закона о управним споровима.

Разматрајући захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора, Суд је, с обзиром на исход спора, нашао да је исти основан, па је на име таксе на тужбу тужиоцу досудио износ од 390,00 динара, а на име таксе за пресуду износ од 1.900,00 динара, што укупно износи 2.290,00 динара, у складу са тар. бр. 28. и 29. Закона о судским таксама ("Службени гласник РС", бр. 28/94...37/21), одлучујући као у ставу II диспозитива пресуде, применом одредаба чл. 66. и 67. Закона о управним споровима, а у вези са одредбама чл. 150. и 163. Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 72/11...18/20), на чију сходну примену упућује члан 74. Закона о управним споровима.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ
дана 23.12.2021. године, II-5 У. 3365/19

Записничар
Ивана Милосављевић, с.р.

Председник већа-судија
Драган Јовановић, с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

НМ